Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 13ης Νοεμβρίου 2018 *

«Προδικαστική παραπομπή – Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 και κανονισμός (ΕΚ) 1560/2003 – Προσδιορισμός του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας – Κριτήρια και μηχανισμοί προσδιορισμού – Αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης αιτούντος άσυλο – Αρνητική απάντηση του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης – Αίτημα επανεξέτασης – Άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1560/2003 – Προθεσμία απάντησης – Λήξη – Συνέπειες»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-47/17 και C-48/17,

με αντικείμενο αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης, Κάτω Χώρες) με αποφάσεις της 23ης Ιανουαρίου και της 26ης Ιανουαρίου 2017, οι οποίες περιήλθαν στο Δικαστήριο την 1η Φεβρουαρίου και την 3η Φεβρουαρίου 2017, αντιστοίχως, στις διαδικασίες

X (C-47/17),

X (C-48/17)

κατά

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, J.-C. Bonichot, M. Βηλαρά και F. Biltgen, προέδρους τμήματος, E. Juhász, M. Ilešič (εισηγητή), J. Malenovský, E. Levits, L. Bay Larsen και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: L. Carrasco Marco, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 16ης Ιανουαρίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο X (C-47/17), εκπροσωπούμενος από τον C. C. Westermann-Smit, advocaat,

– ο X (C-48/17), εκπροσωπούμενος από τους D. G. J. Sanderink και A. Khalaf, advocaten,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις K. Bulterman και L. Noort,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους T. Henze και R. Kanitz,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. M. Tátrai, καθώς και από τους M. Z. Fehér και G. Koós,

– η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Brandon καθώς από τις R. Fadoju και C. Crane, επικουρούμενες από τον D. Blundell, barrister,

– η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Bichet,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον G. Wils και την M. Κοντού-Durande,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Μαρτίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Οι αιτήσεις προδικαστικής απόφασης αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, για τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 222, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 118/2014 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 2014 (ΕΕ 2014, L 39, σ. 1) (στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός).

2 Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν στο πλαίσιο ένδικων διαφορών μεταξύ δύο αιτούντων άσυλο και του Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Υφυπουργού Ασφάλειας και Δικαιοσύνης, Κάτω Χώρες, στο εξής: Υφυπουργός).

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός Eurodac

3 Ο κανονισμός (ΕΕ) 603/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τη θέσπιση του «Eurodac» για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα και σχετικά με αιτήσεις της αντιπαραβολής με τα δεδομένα Eurodac που υποβάλλουν οι αρχές επιβολής του νόμου των κρατών μελών και η Ευρωπόλ για σκοπούς επιβολής του νόμου και για την

τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) 1077/2011 σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Λειτουργική Διαχείριση Συστημάτων ΤΠ Μεγάλης Κλίμακας στον Χώρο Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης (ΕΕ 2013, L 180, σ. 1, στο εξής: κανονισμός Eurodac), ορίζει στο άρθρο 9 τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει πάραυτα τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των δακτύλων κάθε αιτούντος διεθνή προστασία ηλικίας τουλάχιστον 14 ετών, το συντομότερο δυνατό και το αργότερο εντός 72 ωρών από την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, όπως ορίζεται στο άρθρο 20 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013, και τα διαβιβάζει στο κεντρικό σύστημα […].

[…]

3. Τα δεδομένα δακτυλικών αποτυπωμάτων […] που διαβιβάζονται από ένα κράτος μέλος […] αντιπαραβάλλονται αυτομάτως προς τα δεδομένα δακτυλικών αποτυπωμάτων τα οποία έχουν διαβιβαστεί από άλλα κράτη μέλη και έχουν ήδη αποθηκευτεί στο κεντρικό σύστημα.

[…]

5. Το κεντρικό σύστημα διαβιβάζει αυτομάτως τη σύμπτωση ή το αρνητικό αποτέλεσμα της αντιπαραβολής στο κράτος μέλος προέλευσης. […]

[…]»

4 Το άρθρο 14 του κανονισμού Eurodac προβλέπει τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος λαμβάνει πάραυτα τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των δακτύλων κάθε υπηκόου τρίτης χώρας ή απάτριδος, ηλικίας τουλάχιστον 14 ετών, που συλλαμβάνεται από τις αρμόδιες αρχές ελέγχου κατά την παράνομη διάβαση δια ξηράς, θαλάσσης ή αέρος των συνόρων του εν λόγω κράτους μέλους, προερχόμενου από τρίτη χώρα, ο οποίος δεν επαναπροωθείται ή που παραμένει στο έδαφος των κρατών μελών και δεν τελεί υπό κράτηση, περιορισμό ή φυλάκιση καθ' όλη την περίοδο που μεσολαβεί από τη σύλληψη μέχρι την απομάκρυνσή του βάσει της απόφασης επαναπροώθησης.

2. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος διαβιβάζει, το συντομότερο δυνατό και το αργότερο εντός 72 ωρών μετά την ημερομηνία σύλληψης, στο κεντρικό σύστημα τα […] στοιχεία σχετικά με κάθε υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο οποίος δεν επαναπροωθείται […]

[…]»

Ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 5, 7 και 12 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31, στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ), αναφέρουν τα εξής:

«(4) Τα συμπεράσματα του [Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, κατά την ειδική σύνοδο που πραγματοποίησε στο] Τάμπερε [στις 15 και στις 16 Οκτωβρίου 1999] προσδιόρισαν επίσης ότι το [κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου] θα πρέπει να περιλαμβάνει, σε μία βραχυχρόνια προοπτική, ένα σαφή και λειτουργικό καθορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεων ασύλου.

(5) Μια τέτοια μέθοδος θα πρέπει να θεμελιώνεται σε αντικειμενικά και δίκαια κριτήρια τόσο για τα κράτη μέλη όσο και για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Θα πρέπει, ιδίως, να επιτρέπει τον ταχύ προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο, προκειμένου να κατοχυρώνεται η πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες χορήγησης διεθνούς προστασίας και να μην διακυβεύεται ο στόχος της ταχύτητας κατά την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας.

[…]

(7) Με το πρόγραμμα της Στοκχόλμης, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επιβεβαίωσε την προσήλωσή του στον στόχο της δημιουργίας κοινού χώρου προστασίας και αλληλεγγύης σύμφωνα με το άρθρο 78 [ΣΛΕΕ], για τα πρόσωπα στα οποία χορηγείται διεθνής προστασία, έως το 2012 το αργότερο. Επίσης, τόνισε ότι το σύστημα του Δουβλίνου εξακολουθεί να αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο στην οικοδόμηση του [κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου], διότι σαφώς κατανέμει μεταξύ των κρατών μελών την ευθύνη για την εξέταση αιτήσεων διεθνούς προστασίας.

[…]

(12) Η οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας [(ΕΕ 2013, L 180, σ. 60)], θα πρέπει να εφαρμόζεται επιπλέον και με την επιφύλαξη των διατάξεων σχετικά με τις διαδικαστικές εγγυήσεις που διέπονται βάσει του παρόντος κανονισμού, με τους περιορισμούς της εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας.»

6 Κατά το άρθρο 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, για τους σκοπούς του κανονισμού αυτού, ως «εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας» νοείται «το σύνολο των εξεταστικών μέτρων, αποφάσεων ή δικαστικών αποφάσεων που εκδίδονται για μια αίτηση διεθνούς προστασίας από τις αρμόδιες αρχές σύμφωνα με την οδηγία 2013/32/ΕΕ και την οδηγία 2011/95/ΕΕ, εξαιρουμένων των διαδικασιών προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό».

7 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει τα εξής:

«Εάν δεν είναι δυνατόν να καθορισθεί το υπεύθυνο κράτος μέλος βάσει των κριτηρίων που αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό, υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης είναι το πρώτο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας.

Όταν είναι αδύνατη η μεταφορά αιτούντος στο κράτος μέλος που έχει προσδιορισθεί πρωτίστως ως υπεύθυνο, εξαιτίας βάσιμων λόγων που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν συστημικές ελλείψεις στη διαδικασία ασύλου και στις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων στο εν λόγω κράτος μέλος, με αποτέλεσμα να υπάρχει κίνδυνος απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το προσδιορίζον κράτος μέλος εξακολουθεί να εξετάζει τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ, ώστε να διαπιστώσει αν άλλο κράτος μέλος μπορεί να προσδιοριστεί ως υπεύθυνο.

Όταν η μεταφορά δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, βάσει της παρούσας παραγράφου, σε κάποιο κράτος μέλος που έχει προσδιορισθεί σύμφωνα με τα κριτήρια του κεφαλαίου ΙΙΙ ή στο πρώτο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση, το προσδιορίζον κράτος μέλος καθίσταται το υπεύθυνο κράτος μέλος.»

8 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ έχει ως εξής:

«Όταν διαπιστώνεται, βάσει αποδεικτικών στοιχείων ή των έμμεσων αποδείξεων, όπως περιγράφεται στους δύο καταλόγους που αναφέρονται στο άρθρο 22 παράγραφος 3 του παρόντος κανονισμού, συμπεριλαμβανομένων των δεδομένων που αναφέρονται στον κανονισμό [Eurodac], ότι ο αιτών διέβη παρανόμως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη

χώρα, αυτό το κράτος μέλος στο οποίο εισήλθε παρανόμως είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Η ευθύνη αυτή παύει να υφίσταται δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε χώρα η παράνομη διάβαση των συνόρων.»

9 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ αναφέρει τα εξής:

«Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 3 παράγραφος 1, κάθε κράτος μέλος δύναται να αποφασίζει να εξετάζει αίτηση διεθνούς προστασίας που έχει κατατεθεί από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, ακόμη και αν δεν είναι υπεύθυνο για την εξέταση δυνάμει των κριτηρίων που ορίζονται στον παρόντα κανονισμό.

[…]»

10 Το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:

α) να αναδέχεται, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 21, 22 και 29, αιτούντα ο οποίος υπέβαλε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος,

β) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, αιτούντα η αίτηση του οποίου τελεί υπό εξέταση και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους,

[…]

2. Στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 1 στοιχεία α) και β), το υπεύθυνο κράτος μέλος εξετάζει ή ολοκληρώνει την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας που έκανε ο αιτών.

[…]»

11 Το άρθρο 20, παράγραφοι 1 και 5, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Η διαδικασία προσδιορισμού του υπευθύνου κράτους μέλους κινείται μόλις υποβληθεί για πρώτη φορά αίτηση διεθνούς προστασίας σε ένα κράτος μέλος.

[…]

5. Το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε πρώτα η αίτηση διεθνούς προστασίας είναι υποχρεωμένο, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29 και έως την ολοκλήρωση της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας, να αναλάβει εκ νέου τον αιτούντα ο οποίος ευρίσκεται σε άλλο κράτος μέλος χωρίς τίτλο διαμονής ή έχει υποβάλει εκεί αίτηση διεθνούς προστασίας αφού ανακάλεσε την πρώτη αίτησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού του υπεύθυνου κράτους μέλους.

[…]»

12 Το άρθρο 21 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει τα εξής:

«1. Εάν το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε αίτηση διεθνούς προστασίας θεωρεί ότι άλλο κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την εξέτασή της, μπορεί να απευθύνει σε αυτό αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος, το συντομότερο δυνατό και, σε κάθε περίπτωση, εντός προθεσμίας τριών μηνών από την υποβολή της αίτησης κατά την έννοια του άρθρου 20 παράγραφος 2.

Παρά το πρώτο εδάφιο, σε περίπτωση σύμπτωσης του Eurodac με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού [Eurodac], το αίτημα αποστέλλεται εντός δύο μηνών από την παραλαβή της σύμπτωσης σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού.

Εάν το αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος δεν υποβληθεί εντός των προθεσμιών του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου, η ευθύνη της εξέτασης της αίτησης διεθνούς προστασίας εμπίπτει στο κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση.

2. Το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα μπορεί να ζητήσει επειγόντως απάντηση εφόσον η αίτηση διεθνούς προστασίας υποβλήθηκε ύστερα από άρνηση εισόδου ή διαμονής, σύλληψη λόγω παράνομης διαμονής ή ύστερα από επίδοση ή εκτέλεση μέτρου απομάκρυνσης.

Το αίτημα προσδιορίζει τους λόγους που δικαιολογούν επείγουσα απάντηση και την προθεσμία εντός της οποίας αναμένεται απάντηση. Η εν λόγω προθεσμία είναι τουλάχιστον μια εβδομάδα.

3. Στις περιπτώσεις των παραγράφων 1 και 2, το αίτημα αναδοχής από άλλο κράτος μέλος γίνεται μέσω τυποποιημένου εντύπου και συμπεριλαμβάνει αποδεικτικά στοιχεία ή έμμεσα αποδεικτικά στοιχεία, όπως περιγράφονται στους δύο καταλόγους του άρθρου 22 παράγραφος 3 και/ή άλλα συναφή στοιχεία από τη δήλωση του αιτούντος, τα οποία επιτρέπουν στις αρχές του κράτους μέλους στο οποίο απευθύνεται το αίτημα να επαληθεύει εάν είναι υπεύθυνο βάσει των κριτηρίων του παρόντος κανονισμού.

Η Επιτροπή, μέσω εκτελεστικών πράξεων, καθορίζει ενιαίους όρους για την προετοιμασία και την υποβολή αιτημάτων αναδοχής. […]»

13 Το άρθρο 22 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει τα εξής:

«1. Το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προβαίνει στις απαραίτητες επαληθεύσεις και αποφαίνεται σχετικά με το αίτημα περί αναδοχής του αιτούντος εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία της παραλαβής του αιτήματος.

[…]

3. Η Επιτροπή, μέσω εκτελεστικών πράξεων, καταρτίζει και αναθεωρεί περιοδικά δύο καταλόγους, αναφέροντας τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία και τις έμμεσες αποδείξεις […]

[…]

6. Εάν το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα επικαλείται λόγους επείγοντος σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 παράγραφος 2, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να απαντήσει εντός της αιτούμενης προθεσμίας. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν αποδεικνύεται ότι η εξέταση του αιτήματος αναδοχής αιτούντος είναι ιδιαιτέρως πολύπλοκη, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα μπορεί να απαντήσει μετά την πάροδο της ταχθείσας προθεσμίας, αλλά εν πάση περιπτώσει εντός ενός μηνός. Στις περιπτώσεις αυτές, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα πρέπει να γνωστοποιεί την απόφασή του να αναβάλει την απάντηση προς το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα εντός της αρχικώς αιτηθείσας προθεσμίας.

7. Η έλλειψη απάντησης εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και του ενός μηνός που προβλέπεται στην παράγραφο 6 ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση αναδοχής του προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης για κατάλληλη διευθέτηση της άφιξης.»

14 Το άρθρο 23 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει τα εξής:

«1. Όταν ένα κράτος μέλος στο οποίο ένα πρόσωπο, όπως αναφέρεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο β), γ) ή δ), έχει υποβάλει νέα αίτηση διεθνούς προστασίας, θεωρεί ότι είναι υπεύθυνο άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 20 παράγραφος 5 και το άρθρο 18 παράγραφος 1 στοιχείο β), γ) ή δ), μπορεί να υποβάλει στο εν λόγω κράτος μέλος αίτημα εκ νέου ανάληψης του εν λόγω προσώπου.

2. Το αίτημα εκ νέου ανάληψης υποβάλλεται το ταχύτερο δυνατόν και σε κάθε περίπτωση εντός δύο μηνών από την παραλαβή της σύμπτωσης Eurodac, βάσει του άρθρου 9 παράγραφος 5 του κανονισμού [Eurodac].

Εάν το αίτημα εκ νέου ανάληψης βασίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία διαφορετικά από τα στοιχεία που ελήφθησαν από το σύστημα Eurodac, αποστέλλεται στο κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας κατά την έννοια του άρθρου 20 παράγραφος 2.

3. Όταν το αίτημα εκ νέου ανάληψης δεν υποβάλλεται εντός των προθεσμιών της παραγράφου 2, υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας είναι το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η νέα αίτηση.

4. Το αίτημα εκ νέου ανάληψης υποβάλλεται με τη χρήση υποδείγματος και συμπεριλαμβάνει αποδεικτικά στοιχεία ή έμμεσες αποδείξεις όπως περιγράφονται στους δύο καταλόγους που αναφέρονται στο άρθρο 22 παράγραφος 3 και/ή συναφή στοιχεία από τις δηλώσεις του ενδιαφερόμενου προσώπου, που επιτρέπουν στις αρχές του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα να επαληθεύει κατά πόσον είναι υπεύθυνο βάσει των κριτηρίων που ορίζει ο παρών κανονισμός.

Η Επιτροπή, μέσω εκτελεστικών πράξεων, καθορίζει ενιαίους όρους για την προετοιμασία και την υποβολή αιτημάτων εκ νέου ανάληψης. […]»

15 Το άρθρο 25 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ορίζει τα εξής:

«1. Το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προβαίνει στις απαραίτητες επαληθεύσεις και αποφαίνεται σχετικά με το αίτημα εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερόμενου προσώπου το ταχύτερο δυνατόν και, σε κάθε περίπτωση, όχι αργότερα από ένα μήνα από την ημερομηνία κατά την οποία παρελήφθη το αίτημα. Όταν το αίτημα βασίζεται σε στοιχεία λαμβανόμενα από το σύστημα Eurodac, η εν λόγω προθεσμία μειώνεται σε δύο εβδομάδες.

2. Η έλλειψη απάντησης εντός της προθεσμίας του ενός μηνός ή των δύο εβδομάδων που αναφέρεται στην παράγραφο 1 ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερόμενου προσώπου, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης για κατάλληλη διευθέτηση της άφιξης.»

16 Το άρθρο 29 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει τα εξής:

«1. Η μεταφορά του αιτούντος […] από το κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα προς το υπεύθυνο κράτος μέλος πραγματοποιείται σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους που υπέβαλε το αίτημα, ύστερα από διαβούλευση μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών μελών, μόλις αυτό είναι πρακτικά δυνατόν και το αργότερο εντός προθεσμίας έξι μηνών από την αποδοχή του αιτήματος περί αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερομένου από άλλο κράτος μέλος ή από την έκδοση οριστικής απόφασης επί ενδίκου μέσου ή επανεξέτασης εφόσον […] υπάρχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.

[…]

2. Εάν η μεταφορά δεν πραγματοποιηθεί εντός της προθεσμίας των έξι μηνών, το υπεύθυνο κράτος μέλος απαλλάσσεται των υποχρεώσεών του αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερομένου και η ευθύνη μεταβιβάζεται τότε στο κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα. Η προθεσμία αυτή μπορεί να παρατείνεται σε ένα έτος κατ' ανώτατο όριο, εάν η μεταφορά δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθεί λόγω φυλάκισης του ενδιαφερομένου ή σε 18 μήνες κατ' ανώτατο όριο αν ο ενδιαφερόμενος διαφεύγει.

[…]»

17 Σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που παρατίθεται στο παράρτημα ΙΙ του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, το άρθρο 18 και το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1, στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙ), ο οποίος καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ, αντιστοιχούν στο άρθρο 22 και το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, αντιστοίχως.

Ο εκτελεστικός κανονισμός

18 Σύμφωνα με το προοίμιο του εκτελεστικού κανονισμού, ο κανονισμός αυτός θεσπίστηκε «έχοντας υπόψη […] τον κανονισμό [Δουβλίνο ΙΙ], και ιδίως το άρθρο 15 παράγραφος 5, το άρθρο 17 παράγραφος 3, το άρθρο 18 παράγραφος 3, το άρθρο 19 παράγραφοι 3 και 5, το άρθρο 20 παράγραφοι 1, 3 και 4 και το άρθρο 22 παράγραφος 2».

19 Το άρθρο 5 του κανονισμού εφαρμογής ορίζει τα εξής:

«1. Αν, μετά την επαλήθευση, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα θεωρεί ότι τα υποβληθέντα στοιχεία δεν επιτρέπουν να θεμελιωθεί η υποχρέωσή του, η αρνητική απάντηση που αποστέλλεται στο κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα είναι πλήρως αιτιολογημένη και αναφέρει λεπτομερώς τους λόγους άρνησης.

2. Όταν το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα θεωρεί ότι η άρνηση βασίζεται σε λάθος εκτίμηση ή όταν έχει στη διάθεσή του συμπληρωματικά στοιχεία προς υποβολή, έχει τη δυνατότητα να ζητήσει επανεξέταση του αιτήματός του. Η δυνατότητα αυτή πρέπει να ασκηθεί εντός τριών εβδομάδων από την ημερομηνία λήψης της αρνητικής απάντησης. Το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προσπαθεί να απαντήσει εντός δύο εβδομάδων. Οπωσδήποτε πάντως, αυτή η πρόσθετη διαδικασία δεν συνεπάγεται έναρξη εκ νέου της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 18 παράγραφοι 1 και 6 και στο άρθρο 20 παράγραφος 1 στοιχείο β) του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙ].»

20 Το παράρτημα Χ του εκτελεστικού κανονισμού περιλαμβάνει στο μέρος Α πληροφορίες σχετικά με τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ για τους αιτούντες διεθνή προστασία. Υπό τον τίτλο «Πόσος χρόνος θα χρειαστεί για να αποφασιστεί ποια χώρα θα εξετάσει την αίτησή μου; Πόσος χρόνος θα χρειαστεί μέχρι να εξεταστεί η αίτησή μου;», αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «[η] συνολική διαδικασία [που προβλέπεται από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ], μέχρι τη μεταφορά στη χώρα αυτή, μπορεί, υπό κανονικές συνθήκες, να διαρκέσει έως 11 μήνες. Το αίτημα ασύλου σας θα εξεταστεί στη συνέχεια στην υπεύθυνη χώρα. Η προθεσμία αυτή μπορεί να αλλάξει αν κρύβεστε από τις αρχές, αν είστε υπό κατάσταση φυλάκισης ή κράτησης ή αν ασκείτε ένδικα μέσα κατά της απόφασης μεταφοράς». Το μέρος Β του παραρτήματος αυτού, το οποίο περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με την εν λόγω διαδικασία για τους αιτούντες διεθνή προστασία ως προς τους οποίους εφαρμόζεται η διαδικασία αυτή, περιλαμβάνει συναφώς λεπτομερέστερες πληροφορίες σχετικά με τις προθεσμίες που προβλέπονται για την υποβολή αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης και για την απάντηση σε τέτοιο αίτημα καθώς και για τη μεταφορά του ενδιαφερόμενου προσώπου.

Το ολλανδικό δίκαιο

Ο γενικός νόμος περί διοικητικής διαδικασίας

21 Το άρθρο 4:17, παράγραφος 1, του Algemene wet bestuursrecht (γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας) προβλέπει ότι, αν η διοικητική αρχή δεν αποφανθεί εμπρόθεσμα επί αιτήσεως, οφείλει να καταβάλει στον αιτούντα χρηματική ποινή για κάθε ημέρα καθυστέρησης, και για 42 ημέρες κατ' ανώτατο όριο. Το άρθρο 4:17, παράγραφος 2, του νόμου αυτού ορίζει ότι η χρηματική ποινή ανέρχεται σε 20 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης για τις πρώτες 14 ημέρες, σε 30 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης για τις επόμενες 14 ημέρες και σε 40 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης για τις υπόλοιπες ημέρες. Κατά το άρθρο 4:17, παράγραφος 3, του εν λόγω νόμου, η πρώτη ημέρα για την οποία οφείλεται χρηματική ποινή είναι η ημερομηνία λήξης της προθεσμίας δύο εβδομάδων η οποία αρχίζει να τρέχει από την επομένη της λήξης της προθεσμίας εκδόσεως αποφάσεως και της παραλαβής από το διοικητικό όργανο της έγγραφης οχλήσεως που απέστειλε ο αιτών. Το άρθρο 4:17, παράγραφος 5, του ίδιου νόμου ορίζει ότι η προσφυγή κατά της μη εμπρόθεσμης εκδόσεως αποφάσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα όσον αφορά τη χρηματική ποινή. Κατά το άρθρο 4:17, παράγραφος 6, στοιχείο γ', του γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας, δεν οφείλεται χρηματική ποινή όταν το αίτημα είναι προδήλως απαράδεκτο ή προδήλως αβάσιμο.

22 Το άρθρο 6:2, στοιχείο β', του εν λόγω νόμου προβλέπει τα εξής:

«Για την εφαρμογή των διατάξεων περί διοικητικών και ενδίκων προσφυγών, η μη εμπρόθεσμη έκδοση αποφάσεως εξομοιώνεται με απόφαση.»

23 Το άρθρο 6:12, παράγραφος 2, του ίδιου νόμου ορίζει τα εξής:

«Ένδικη προσφυγή μπορεί να ασκηθεί αν η διοικητική αρχή δεν απεφάνθη εμπρόθεσμα και εφόσον παρήλθε προθεσμία δύο εβδομάδων από την επομένη της ημέρας κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος ειδοποίησε εγγράφως τη διοικητική αρχή για την παράλειψη αυτή.»

24 Το άρθρο 8:55b, παράγραφος 1, του γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας προβλέπει τα εξής:

«Αν η προσφυγή στρέφεται κατά της μη εμπρόθεσμης εκδόσεως αποφάσεως, ο διοικητικός δικαστής αποφαίνεται, με βάση το άρθρο 8:54 του [νόμου αυτού], εντός οκτώ εβδομάδων από την παραλαβή του δικογράφου της προσφυγής και την πλήρωση των κριτηρίων του άρθρου 6:5 του [εν λόγω νόμου], εκτός αν εκτιμά ότι είναι αναγκαία η επ' ακροατηρίου συζήτηση.»

25 Το άρθρο 8:55c του γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας προβλέπει τα εξής:

«Αν η προσφυγή είναι βάσιμη και εφόσον υποβληθεί σχετικό αίτημα, ο διοικητικός δικαστής καθορίζει και το ύψος της οφειλόμενης χρηματικής ποινής.»

26 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8:55d, παράγραφος 1, του εν λόγω νόμου, αν η προσφυγή είναι βάσιμη και δεν έχει ακόμη κοινοποιηθεί διοικητική απόφαση, ο διοικητικός δικαστής διατάσσει τη διοικητική αρχή να κοινοποιήσει απόφασή της εντός δύο εβδομάδων από την επομένη της επιδόσεως της δικαστικής αποφάσεως. Με βάση την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, ο διοικητικός δικαστής επιβάλλει με την απόφασή του πρόσθετη χρηματική ποινή σε βάρος της διοικητικής αρχής για κάθε ημέρα καθυστερήσεως στην εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως.

Ο νόμος περί αλλοδαπών

27 Το άρθρο 30, παράγραφος 1, του Vreemdelingenwet 2000 (νόμου περί αλλοδαπών του 2000), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί αλλοδαπών), ορίζει ότι αίτηση για τη χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο δεν εξετάζεται αν, δυνάμει του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, έχει διαπιστωθεί ότι άλλο κράτος μέλος είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης ασύλου.

28 Το άρθρο 42, παράγραφος 1, του νόμου περί αλλοδαπών προβλέπει ότι η απόφαση επί αιτήσεως για τη χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής σε αιτούντα άσυλο πρέπει να εκδοθεί εντός έξι μηνών από την παραλαβή της αιτήσεως.

29 Το άρθρο 42, παράγραφος 4, του εν λόγω νόμου ορίζει ότι η προθεσμία της παραγράφου 1 δύναται να παραταθεί για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να υπερβεί τους εννέα μήνες, αν:

«a. ανακύπτουν περίπλοκα πραγματικά και/ή νομικά ζητήματα·

b. μεγάλος αριθμός αλλοδαπών έχει υποβάλει αίτηση ταυτόχρονα, πράγμα που στην πράξη καθιστά πολύ δύσκολη την ολοκλήρωση της διαδικασίας εντός της προθεσμίας των έξι μηνών· ή

c. η καθυστέρηση εξετάσεως της αιτήσεως δύναται να καταλογιστεί στον αλλοδαπό.»

30 Το άρθρο 42, παράγραφος 6, του νόμου περί αλλοδαπών ορίζει ότι, σε περίπτωση που στο πλαίσιο αίτησης για τη χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο εξετάζεται, δυνάμει του άρθρου 30 του νόμου αυτού, κατά πόσον η συγκεκριμένη αίτηση δεν πρέπει να εξεταστεί, η προθεσμία της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού αρχίζει να τρέχει από το χρονικό σημείο κατά το οποίο διαπιστώνεται, σύμφωνα με τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ, ότι υπεύθυνες για την εξέταση της αίτησης ασύλου είναι οι Κάτω Χώρες.

Οι διαφορές της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

Η υπόθεση C-47/17

31 Στις 24 Ιανουαρίου 2016 ο προσφεύγων της κύριας δίκης, Σύρος υπήκοος, υπέβαλε στις Κάτω Χώρες, ενώπιον του Υφυπουργού, αίτηση για χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο.

32 Ο Υφυπουργός, κατόπιν σχετικής έρευνας στη βάση Eurodac, έλαβε αυθημερόν θετικό αποτέλεσμα, κατά το οποίο ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 22 Ιανουαρίου 2016, αίτηση διεθνούς προστασίας στη Γερμανία, πράγμα που αμφισβητείται, ωστόσο, από τον ενδιαφερόμενο.

33 Στις 24 Μαρτίου 2016 ο Υφυπουργός υπέβαλε στις γερμανικές αρχές αίτημα εκ νέου ανάληψης του προσφεύγοντος της κύριας δίκης, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

34 Με έγγραφο της 7ης Απριλίου 2016, οι γερμανικές αρχές απέρριψαν το αίτημα εκ νέου ανάληψης. Κατά το έγγραφο αυτό, οι γερμανικές αρχές απαντούσαν κατ' αρχήν αρνητικά στο εν λόγω αίτημα, προκειμένου να τηρήσουν την προθεσμία απάντησης του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, η δε οριστική απάντηση απαιτούσε λεπτομερέστερη έρευνα στη Γερμανία, για την οποία οι ολλανδικές αρχές θα ενημερώνονταν χωρίς να απαιτείται υποβολή σχετικού αιτήματος.

35 Στις 14 Απριλίου 2016 ο Υφυπουργός υπέβαλε αίτημα επανεξέτασης στις γερμανικές αρχές, επί του οποίου δεν έλαβε απάντηση.

36 Με επιστολή της 29ης Αυγούστου 2016, ο προσφεύγων της κύριας δίκης ζήτησε από τον Υφυπουργό να εξετάσει την αίτησή του και να θεωρήσει οριστική την από 7 Απριλίου 2016 απορριπτική απάντηση των γερμανικών αρχών. Ο Υφυπουργός δεν απάντησε επί της ουσίας της εν λόγω αίτησης.

37 Στις 17 Νοεμβρίου 2016 ο προσφεύγων της κύριας δίκης άσκησε προσφυγή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, επικαλούμενος τη μη εμπρόθεσμη έκδοση απόφασης επί της αιτήσεώς του για τη χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο και ζητώντας από το εν λόγω δικαστήριο να υποχρεώσει τον Υφυπουργό να καταβάλει χρηματική ποινή από την ημέρα της παραλείψεώς του να εκδώσει απόφαση, να τον διατάξει να αποφανθεί εντός προθεσμίας καθοριζόμενης από το εν λόγω δικαστήριο και επ' απειλή πρόσθετης χρηματικής ποινής ύψους 100 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης.

38 Στις 22 Δεκεμβρίου 2016 ο Υφυπουργός πληροφόρησε το αιτούν δικαστήριο ότι στις 14 Δεκεμβρίου 2016 ανακάλεσε το αίτημα εκ νέου ανάληψης που είχε υποβάλει στις γερμανικές αρχές και ότι η αίτηση ασύλου του προσφεύγοντος της κύριας δίκης θα εξεταζόταν πλέον με βάση τη Nederlandse Algemene Asielprocedure (γενική ολλανδική διαδικασία ασύλου).

39 Οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν ως προς το ζήτημα αν κατά το μεσοδιάστημα είχε παρέλθει η προθεσμία εντός της οποίας ο Υφυπουργός όφειλε να αποφανθεί επί της αίτησης χορήγησης προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο, η οποία υποβλήθηκε από τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης στις 24 Ιανουαρίου 2016.

40 Συναφώς, ο προσφεύγων της κύριας δίκης υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι, μετά τη λήξη των προθεσμιών που ορίζονται στον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ σχετικά με τη διαδικασία εκ νέου ανάληψης, πρέπει να έχει προσδιοριστεί ποιο είναι το υπεύθυνο κράτος μέλος για την εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας. Αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα εκ νέου ανάληψης εκδώσει, εντός των προθεσμιών, αρνητική απάντηση επί του αιτήματος αυτού, από τη στιγμή εκείνη, καθίσταται υπεύθυνο το κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα. Επομένως, αυτό είναι το χρονικό σημείο κατά το οποίο αρχίζει να τρέχει η προθεσμία των έξι μηνών για την έκδοση απόφασης επί της αίτησης ασύλου. Δεδομένου ότι οι γερμανικές αρχές απέρριψαν το αίτημα εκ νέου ανάληψης στις 7 Απριλίου 2016, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέστη από την ημερομηνία αυτή υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης ασύλου του προσφεύγοντος της κύριας δίκης και, συνεπώς, η προθεσμία για την έκδοση απόφασης επί της εν λόγω αίτησης έληξε στις 7 Οκτωβρίου 2016.

41 Αντίθετα, κατά τον Υφυπουργό, η προθεσμία για την έκδοση απόφασης επί της εν λόγω αίτησης άρχισε να τρέχει μόλις στις 14 Δεκεμβρίου 2016, ημερομηνία κατά την οποία το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δήλωσε ότι είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης, Κάτω Χώρες) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα, λαμβανομένων υπόψη του σκοπού, του περιεχομένου και του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ] και της οδηγίας [2013/32], να απαντήσει εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων στο κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του [εκτελεστικού κανονισμού] αίτημα επανεξετάσεως;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει τότε, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 5, παράγραφος 2, τελευταία περίοδος, του [εκτελεστικού κανονισμού], να εφαρμοστεί η μέγιστη προθεσμία ενός μηνός η οποία προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙ] (νυν άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ]);

3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα, μήπως το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα έχει, λαμβανομένης υπόψη της λέξεως "προσπαθεί" η οποία περιέχεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, εύλογη προθεσμία για να απαντήσει στο αίτημα επανεξετάσεως;

4) Αν το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα πρέπει όντως να απαντήσει εντός εύλογης προθεσμίας στο κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού αίτημα επανεξετάσεως, εξακολουθεί να πρόκειται για εύλογη προθεσμία μετά την παρέλευση άνω των έξι μηνών όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης; Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό, τι πρέπει τότε να νοείται ως εύλογη προθεσμία;

5) Αν το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα δεν απαντήσει στο αίτημα επανεξετάσεως ούτε εντός δύο εβδομάδων ούτε εντός μηνός ούτε εντός εύλογης προθεσμίας, ποιες είναι οι εντεύθεν συνέπειες; Είναι τότε υπεύθυνο για την κατ' ουσίαν εξέταση της αιτήσεως ασύλου του αλλοδαπού το κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα ή το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα;

6) Αν πρέπει να θεωρηθεί ότι, ελλείψει εμπρόθεσμης απαντήσεως στο κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του [εκτελεστικού] κανονισμού αίτημα επανεξετάσεως, το κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα είναι υπεύθυνο για την κατ' ουσίαν εξέταση της αιτήσεως ασύλου, εντός ποιας προθεσμίας πρέπει το κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα, και συγκεκριμένα ο καθού στην υπόθεση της κύριας δίκης, να γνωστοποιήσει την πληροφορία αυτή στον αλλοδαπό;»

Η υπόθεση C-48/17

43 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2015 ο προσφεύγων της κύριας δίκης, υπήκοος Ερυθραίας, υπέβαλε ενώπιον του Υφυπουργού αίτηση για τη χορήγηση προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο στις Κάτω Χώρες. Σύμφωνα με τη βάση δεδομένων Eurodac το πρόσωπο αυτό είχε ήδη υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας στην Ελβετία στις 9 Ιουνίου 2015. Περαιτέρω, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι ο προσφεύγων της κύριας δίκης περί τα τέλη Μαΐου 2015 έφτασε, μέσω της Μεσογείου, στην Ιταλία, όπου όμως δεν ελήφθησαν τα δακτυλικά του αποτυπώματα ούτε υποβλήθηκε από αυτόν αίτηση διεθνούς προστασίας.

44 Στις 20 Νοεμβρίου 2015 ο Υφυπουργός υπέβαλε στις ελβετικές αρχές αίτημα εκ νέου ανάληψης του προσφεύγοντος της κύριας δίκης, με βάση το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

45 Στις 25 Νοεμβρίου 2015 οι ελβετικές αρχές απέρριψαν το αίτημα αυτό, με την αιτιολογία ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους που ήταν υπεύθυνο για την εξέταση της αίτηση διεθνούς προστασίας που είχε υποβληθεί από τον προσφεύγοντα στην Ελβετία, οι αρχές αυτές υπέβαλαν στις ιταλικές αρχές αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης στο οποίο δεν δόθηκε απάντηση, με αποτέλεσμα η Ιταλική Δημοκρατία να έχει καταστεί από 1ης Σεπτεμβρίου 2015 υπεύθυνη για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας.

46 Στις 27 Νοεμβρίου 2015 ο Υφυπουργός υπέβαλε στις ιταλικές αρχές αίτημα εκ νέου ανάληψης του προσφεύγοντος της κύριας δίκης.

47 Στις 30 Νοεμβρίου 2015 οι ιταλικές αρχές απέρριψαν το αίτημα αυτό.

48 Την 1η Δεκεμβρίου 2015 ο Υφυπουργός υπέβαλε στις ιταλικές αρχές αίτημα επανεξέτασης, ενώ στις 18 Ιανουαρίου 2016 απέστειλε έγγραφο υπομνήσεως στις εν λόγω αρχές.

49 Στις 26 Ιανουαρίου 2016 οι ιταλικές αρχές έκαναν δεκτό το εν λόγω αίτημα.

50 Με απόφαση της 19ης Απριλίου 2016, ο Υφυπουργός αρνήθηκε να εξετάσει την αίτηση χορήγησης προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο την οποία είχε υποβάλει ο προσφεύγων της κύριας δίκης, με το αιτιολογικό ότι υπεύθυνη για την εξέταση της εν λόγω αίτησης ήταν η Ιταλική Δημοκρατία.

51 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Επιπλέον, ζήτησε από το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων να απαγορεύσει, με προσωρινά μέτρα, την απέλασή του από τον Υφυπουργό πριν από την παρέλευση προθεσμίας τεσσάρων εβδομάδων από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου επί της προσφυγής. Με διάταξη της 30ής Ιουνίου 2016, το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων έκανε δεκτή την αίτηση προσωρινών μέτρων.

52 Οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν, ιδίως, ως προς το ζήτημα αν ο καθού έχει καταστεί υπεύθυνος για την εξέταση της αίτησης χορήγησης προσωρινής άδειας διαμονής αιτούντος άσυλο που υποβλήθηκε από τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης, καθώς οι ιταλικές αρχές απέρριψαν το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης που υπέβαλε ο Υφυπουργός και εν συνεχεία δεν απάντησαν στο αίτημα επανεξέτασης εντός της σχετικής προθεσμίας.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές το Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο Χάγης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο έξι προδικαστικά ερωτήματα τα οποία κατ' ουσίαν ταυτίζονται με τα υποβληθέντα στην υπόθεση C-47/17, με τη διευκρίνιση ότι, αφενός, η προθεσμία την οποία αναφέρει το τέταρτο ερώτημα προσαρμόσθηκε, με γνώμονα την κατάσταση την οποία αφορά η υπόθεση C-48/17, σε προθεσμία επτάμισι εβδομάδων, και, αφετέρου, το πέμπτο ερώτημα στην υπόθεση αυτή αναφέρεται αναφέρει μόνο την περίπτωση της υπέρβασης προθεσμίας δύο εβδομάδων ή εύλογης προθεσμίας.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

54 Με την από 13 Φεβρουαρίου 2017 απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου αποφασίσθηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-47/17 και C-48/17, προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης.

55 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εφαρμοσθεί η ταχεία διαδικασία του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου για την αίτηση προδικαστικής απόφασης στην υπόθεση C-47/17. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 2017, X (C-47/17 και C-48/17, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:224). Αρχικά είχε πάντως αποφασισθεί οι υπό κρίση υποθέσεις να εκδικασθούν κατά προτεραιότητα, λόγω της κατάστασης στην οποία τελούσε ο προσφεύγων της κύριας δίκης στην υπόθεση C-47/17, αλλά το εν λόγω πρόσωπο, με τις γραπτές του παρατηρήσεις, επισήμανε στο Δικαστήριο ότι, μετά την υποβολή της αίτησης προδικαστικής απόφασης, η αίτηση ασύλου που είχε υποβάλει έγινε δεκτή από τις ολλανδικές αρχές, με αποτέλεσμα η διαφορά της κύριας δίκης να αφορά πλέον μόνο το ζήτημα της χρηματικής αποζημίωσης για την παράλειψη εμπρόθεσμης έκδοσης απόφασης επί της αίτησης αυτής. Συνεπώς, δεδομένου ότι υπό τις συνθήκες αυτές δεν ήταν πλέον δικαιολογημένη η κατά προτεραιότητα εκδίκαση, αποφασίσθηκε αυτή να παύσει και η υπόθεση να υπαχθεί στην κοινή διαδικασία.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

56 Με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 21 ή του άρθρου 23 του κανονισμού Δουβλίνο III και το

οποίο έχει απαντήσει αρνητικά στο αίτημα αυτό εντός των προθεσμιών του άρθρου 22 ή του άρθρου 25 του κανονισμού αυτού οφείλει, όταν εν συνεχεία λαμβάνει αίτημα επανεξέτασης βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, να απαντήσει στο τελευταίο αυτό αίτημα εντός ορισμένης προθεσμίας. Διερωτάται ποια είναι, σε μια τέτοια περίπτωση, η προθεσμία αυτή και ποιες είναι οι συνέπειες της παράλειψης του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα επανεξέτασης να απαντήσει εμπροθέσμως προς το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα αυτό.

57 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι οι διαδικασίες αναδοχής και εκ νέου ανάληψης πρέπει να διεξάγονται υποχρεωτικά σύμφωνα με τους κανόνες τους οποίους θεσπίζει, ιδίως, το κεφάλαιο VI του κανονισμού Δουβλίνο III και, ειδικότερα, τηρουμένης μιας σειράς αποκλειστικών προθεσμιών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, σκέψεις 49 και 50, καθώς και της 25ης Ιανουαρίου 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, σκέψη 60).

58 Συγκεκριμένα, το άρθρο 21, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III προβλέπει ότι το αίτημα περί αναδοχής πρέπει να υποβάλλεται το συντομότερο δυνατόν και, σε κάθε περίπτωση, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης διεθνούς προστασίας. Παρά την πρώτη αυτή προθεσμία, σε περίπτωση που προκύπτει από το Eurodac σύμπτωση με δεδομένα που έχουν καταχωρισθεί σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού Eurodac, το αίτημα αυτό πρέπει να διατυπωθεί εντός προθεσμίας δύο μηνών από την παραλαβή του αποτελέσματος σύμπτωσης.

59 Κατά αντίστοιχο τρόπο, το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III ορίζει ότι το αίτημα εκ νέου ανάληψης υποβάλλεται το ταχύτερο δυνατόν και σε κάθε περίπτωση εντός δύο μηνών από την παραλαβή της σύμπτωσης Eurodac, βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 5, του κανονισμού Eurodac. Αν το αίτημα αυτό βασίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία διαφορετικά από τα στοιχεία που ελήφθησαν από το σύστημα Eurodac, αποστέλλεται στο κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία υποβλήθηκε η αίτηση διεθνούς προστασίας κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III.

60 Πρέπει να σημειωθεί, συναφώς, ότι ο νομοθέτης της Ένωσης καθόρισε τα αποτελέσματα της λήξης των εν λόγω προθεσμιών, διευκρινίζοντας, στο άρθρο 21, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο III, καθώς και στο άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, ότι, αν τα εν λόγω αιτήματα δεν υποβληθούν εντός των σχετικών προθεσμιών, η ευθύνη της εξέτασης της αίτησης διεθνούς προστασίας βαρύνει το κράτος μέλος που τα υποβάλλει.

61 Περαιτέρω, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε επίσης τέτοιες αποκλειστικές προθεσμίες και καθόρισε τα αποτελέσματα της παρέλευσής τους και όσον αφορά την απάντηση σε αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης.

62 Συγκεκριμένα, όσον αφορά, αφενός, την απάντηση σε αίτημα εκ νέου ανάληψης, το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III προβλέπει ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προβαίνει στις απαραίτητες επαληθεύσεις και αποφαίνεται σχετικά με το αίτημα αυτό εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία της παραλαβής του αιτήματος.

63 Κατά το άρθρο 22, παράγραφος 6, του κανονισμού Δουβλίνο III, εάν το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα επικαλείται λόγους επείγοντος σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να απαντήσει εντός της αιτούμενης προθεσμίας, η οποία διαρκεί τουλάχιστον μία εβδομάδα. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν αποδεικνύεται ότι η εξέταση του αιτήματος αναδοχής αιτούντος είναι ιδιαιτέρως πολύπλοκη, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα μπορεί να απαντήσει μετά την πάροδο της ταχθείσας προθεσμίας, αλλά εν πάση περιπτώσει εντός ενός μηνός. Στις περιπτώσεις αυτές, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα πρέπει να γνωστοποιεί την απόφασή του περί αναβολής της απάντησης προς το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα, εντός της αρχικώς αιτηθείσας προθεσμίας.

64 Κατά το άρθρο 22, παράγραφος 7, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, η έλλειψη απάντησης εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού ή του ενός μηνός που προβλέπεται στην παράγραφο 6 του εν λόγω άρθρου ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση αναδοχής του προσώπου, στην οποία περιλαμβάνεται και η υποχρέωση για κατάλληλη διευθέτηση της άφιξης.

65 Αφετέρου, όσον αφορά την απάντηση σε αίτημα εκ νέου ανάληψης, το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ προβλέπει ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα προβαίνει στις απαραίτητες επαληθεύσεις και αποφαίνεται σχετικά με το αίτημα αυτό το ταχύτερο δυνατόν και, σε κάθε περίπτωση, το αργότερο ένα μήνα από την ημερομηνία κατά την οποία παρελήφθη το αίτημα. Όταν το αίτημα βασίζεται σε στοιχεία λαμβανόμενα από το σύστημα Eurodac, η εν λόγω προθεσμία μειώνεται σε δύο εβδομάδες.

66 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 25, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, η έλλειψη απάντησης εντός της προθεσμίας ενός μηνός ή δύο εβδομάδων που αναφέρεται στην παράγραφο 1 ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερόμενου, στην οποία περιλαμβάνεται και η υποχρέωση για κατάλληλη διευθέτηση της άφιξης.

67 Όσον αφορά τα αποτελέσματα που επάγεται κατά το άρθρο 22, παράγραφος 7, και το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ η έλλειψη απάντησης σε αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης κατά τον χρόνο λήξης των αποκλειστικών προθεσμιών του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 6, και του άρθρου 25, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, υπογραμμίζεται ότι τα αποτελέσματα αυτά δεν είναι δυνατό να παρακαμφθούν με την αποστολή μιας τυπικής απάντησης προς το κράτος μέλος που υποβάλλει το αίτημα. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 22, παράγραφος 1, και από το άρθρο 25, παράγραφος 1, προκύπτει σαφώς ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα οφείλει, εντός των αποκλειστικών αυτών προθεσμιών, να προβεί σε όλες τις απαραίτητες επαληθεύσεις προκειμένου να είναι σε θέση να απαντήσει επί του αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης. Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού διευκρινίζει, περαιτέρω, ότι η αρνητική απάντηση προς ένα τέτοιο αίτημα πρέπει να είναι πλήρως αιτιολογημένη και να αναφέρει λεπτομερώς τους λόγους άρνησης.

68 Ωστόσο, κατά το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, αν η μεταφορά δεν πραγματοποιηθεί εντός της προθεσμίας των έξι μηνών, το κράτος μέλος που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας απαλλάσσεται των υποχρεώσεών του αναδοχής ή εκ νέου αναλήψεως του ενδιαφερομένου και η ευθύνη μεταβιβάζεται τότε στο κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα. Η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί σε ένα έτος κατ' ανώτατο όριο, αν η μεταφορά δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθεί λόγω φυλάκισης του ενδιαφερομένου ή σε 18 μήνες κατ' ανώτατο όριο αν ο ενδιαφερόμενος διαφεύγει.

69 Από τις διατάξεις που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 58 έως 68 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι με τις διατάξεις αυτές ο νομοθέτης της Ένωσης πλαισίωσε τις διαδικασίες αναδοχής και εκ νέου ανάληψης με μια σειρά αποκλειστικών προθεσμιών που συμβάλλουν καθοριστικά στην επίτευξη του στόχου της ταχύτητας κατά την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, ο οποίος μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, διασφαλίζοντας ότι οι διαδικασίες αυτές τίθενται σε εφαρμογή χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, σκέψεις 53 και 54· της 25ης Οκτωβρίου 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, σκέψη 31, καθώς και της 25ης Ιανουαρίου 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, σκέψη 62).

70 Αυτές οι αποκλειστικές προθεσμίες μαρτυρούν την ιδιαίτερη σημασία που αναγνώρισε ο νομοθέτης της Ένωσης στον ταχύ καθορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο να εξετάσει αίτηση διεθνούς προστασίας και το γεγονός ότι, δεδομένου του σκοπού διασφάλισης της αποτελεσματικής πρόσβασης στις διαδικασίες χορήγησης διεθνούς προστασίας και μη υπονόμευσης της σκοπούμενης

ταχείας εξέτασης των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, τέτοιες αιτήσεις ενδέχεται να απαιτείται, σύμφωνα με τον νομοθέτη της Ένωσης, να εξετάζονται από κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό που ορίσθηκε ως υπεύθυνο βάσει των κριτηρίων του κεφαλαίου ΙΙΙ του εν λόγω κανονισμού.

71 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να αναλυθούν τα προδικαστικά ερωτήματα, όπως αυτά αναδιατυπώθηκαν στη σκέψη 56 της παρούσας απόφασης, τα οποία αφορούν τις προθεσμίες που ισχύουν για τη διαδικασία επανεξέτασης που προβλέπεται στο άρθρο 5 παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού.

72 Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, όταν το κράτος μέλος που υποβάλλει το σχετικό αίτημα θεωρεί ότι η άρνηση αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης του αιτούντος από το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα αυτό βασίζεται σε λάθος εκτίμηση ή όταν έχει στη διάθεσή του συμπληρωματικά στοιχεία προς υποβολή, έχει τη δυνατότητα να ζητήσει από το τελευταίο αυτό κράτος μέλος την επανεξέταση του αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης. Η δυνατότητα αυτή πρέπει να ασκηθεί εντός τριών εβδομάδων από την ημερομηνία λήψης της αρνητικής απάντησης από το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα. Το κράτος αυτό πρέπει, τότε, να προσπαθήσει να απαντήσει εντός δύο εβδομάδων. Αυτή η πρόσθετη διαδικασία σε καμία, όμως, περίπτωση δεν συνεπάγεται εκ νέου έναρξη της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 6, και στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ, τα οποία πλέον αντιστοιχούν στα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

73 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, η δυνατότητα του αιτούντος κράτους μέλους να υποβάλει αίτημα επανεξέτασης προς το κράτος μέλος που αρνήθηκε να απαντήσει στο αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης, συνιστά μια «πρόσθετη διαδικασία». Στο μέτρο που σκοπός του εκτελεστικού κανονισμού, κατά την αιτιολογική του σκέψη 1, είναι η πραγματική εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙ, ο οποίος καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις και τους σκοπούς του τελευταίου ως άνω κανονισμού.

74 Η ερμηνεία που πρέπει, συνεπώς, να δοθεί στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού είναι ότι η διάρκεια της πρόσθετης διαδικασίας επανεξέτασης, η οποία αποτελεί προαιρετική διαδικασία, οριοθετείται κατά τρόπο αυστηρό και προβλέψιμο, τόσο για λόγους ασφάλειας δικαίου για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη όσο και για τη διασφάλιση της συμβατότητας της διαδικασίας αυτής προς το συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο που θεσπίζεται με τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ και προκειμένου να μην θίγεται ο σκοπός της ταχείας εξέτασης των αιτήσεων διεθνούς προστασίας τον οποίο επιδιώκει ο κανονισμός αυτός. Τυχόν αόριστη διάρκεια της διαδικασίας επανεξέτασης, που θα είχε ως συνέπεια να παραμένει σε εκκρεμότητα το ζήτημα του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας και να καθυστερεί, ως εκ τούτου, σημαντικά ή και επ’ αόριστον η εξέταση ενός τέτοιου αιτήματος, θα ήταν αντίθετη προς τον εν λόγω σκοπό ταχείας εξέτασης.

75 Ο ανωτέρω σκοπός, ο οποίος διαπνέει επίσης το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, υπαγορεύει, σύμφωνα με το ίδιο το γράμμα της διάταξης αυτής, μια αυστηρή χρονική οριοθέτηση μέσω της θέσπισης προθεσμίας τριών εβδομάδων για την υποβολή αιτήματος επανεξέτασης από το κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης προς το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε το εν λόγω αίτημα και προθεσμίας δύο εβδομάδων για τυχόν απάντηση του κράτους μέλους προς το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα προς το κράτος μέλος που το υπέβαλε.

76 Στο πλαίσιο αυτό, πρώτον, από το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού προκύπτει σαφώς ότι η δυνατότητα που αναγνωρίζεται στο κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης από το εν λόγω άρθρο 5, παράγραφος 2, να ζητήσει επανεξέταση του αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης που έχει υποβάλει σε άλλο κράτος

μέλος πρέπει να ασκείται εντός τριών εβδομάδων από την ημερομηνία λήψης της αρνητικής απάντησης από το κράτος αυτό. Συνεπώς, κατά τη λήξη της αποκλειστικής αυτής προθεσμίας το πρώτο κράτος μέλος χάνει τη δυνατότητα υποβολής τέτοιου αιτήματος.

77 Δεύτερον, όσον αφορά την προθεσμία που διαθέτει το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα επανεξέτασης για να απαντήσει στο αίτημα αυτό, το άρθρο 5, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού ορίζει ότι το κράτος αυτό προσπαθεί να απαντήσει εντός δύο εβδομάδων. Σκοπός της διάταξης αυτής είναι να προτρέψει το δεύτερο κράτος μέλος να συνεργασθεί καλόπιστα με το πρώτο, επανεξετάζοντας, εντός της προβλεπόμενης στη διάταξη αυτή προθεσμίας, το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης που υπέβαλε το πρώτο κράτος για το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, ωστόσο η διάταξη αυτή δεν σκοπεί να θεσπίσει νομική υποχρέωση απάντησης επί αιτήματος επανεξέτασης, της οποίας η παράβαση θα συνεπαγόταν τη μεταβίβαση της ευθύνης για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας.

78 Η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από το γεγονός ότι, σε αντίθεση με το άρθρο 22, παράγραφος 7, και το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού δεν προβλέπει ότι η παράλειψη απάντησης κατά το πέρας της προθεσμίας των δύο εβδομάδων ισοδυναμεί με αποδοχή του αιτήματος και συνεπάγεται την υποχρέωση αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης του ενδιαφερόμενου προσώπου.

79 Τέτοιες συνέπειες δεν θα μπορούσαν κατά μείζονα λόγο να προκύψουν από την παράλειψη απάντησης του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται αίτημα επανεξέτασης εντός της μέγιστης προθεσμίας του ενός μήνα η οποία προβλέπεται στο άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και στην οποία αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο στο δεύτερο ερώτημά του σε αμφότερες τις υποθέσεις. Συγκεκριμένα, πέραν του ότι μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν αντίθετη προς το ίδιο το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, η τελευταία περίοδος της διάταξης αυτής ορίζει ρητώς ότι η πρόσθετη διαδικασία δεν συνεπάγεται εκ νέου έναρξη της προθεσμίας που διαθέτει το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης προκειμένου να απαντήσει στο αίτημα αυτό, βάσει του άρθρου 22, παράγραφοι 1 και 6, καθώς και του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, προθεσμίας η οποία εξ ορισμού έχει τηρηθεί στην περίπτωση που κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης υποβάλλει αίτημα επανεξέτασης.

80 Όπως προκύπτει, συγκεκριμένα, από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού, εφόσον το κράτος μέλος προς το οποίο έχει υποβληθεί το σχετικό αίτημα, αφού έχει προηγουμένως προβεί στις αναγκαίες επαληθεύσεις, απαντά αρνητικά σε αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης εντός της προθεσμίας που τάσσει προς τούτο ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ, η πρόσθετη διοικητική διαδικασία επανεξέτασης δεν επάγεται τα αποτελέσματα που προβλέπονται στο άρθρο 22, παράγραφος 7, και το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

81 Τρίτον, όσον αφορά το ζήτημα ποια είναι εν τοιαύτη περιπτώσει η νομική σημασία της προθεσμίας των δύο εβδομάδων που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού και ποιες είναι οι συνέπειες που προκύπτουν από την παρέλευση της προθεσμίας αυτής, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 73 της παρούσας απόφασης, πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και τους επιδιωκόμενους από αυτόν σκοπούς, ιδίως δε προς τον σκοπό της δημιουργίας μιας σαφούς και λειτουργικής μεθόδου προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας, προκειμένου να κατοχυρώνεται η πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες χορήγησης διεθνούς προστασίας και να μην διακυβεύεται ο στόχος της ταχύτητας κατά την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, ο οποίος μνημονεύεται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 του κανονισμού αυτού.

82 Θα ήταν, ωστόσο, αντίθετη προς τον ανωτέρω σκοπό του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ μια ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού κατά την οποία η προθεσμία των δύο εβδομάδων στην οποία αναφέρεται η διάταξη αυτή είναι απλώς ενδεικτική, με αποτέλεσμα η πρόσθετη διαδικασία επανεξέτασης να μην οριοθετείται από καμία προθεσμία απάντησης ή να οριοθετείται απλώς από μια «εύλογη» προθεσμία απάντησης, της οποίας η διάρκεια δεν είναι προκαθορισμένη, στην οποία αναφέρονται το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, και την οποία θα πρέπει να εκτιμούν κατά περίπτωση τα εθνικά δικαστήρια λαμβάνοντας υπόψη όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης.

83 Η εφαρμογή μιας τέτοιας «εύλογης» προθεσμίας απάντησης θα προκαλούσε μεγάλη ανασφάλεια δικαίου, δεδομένου ότι θα ήταν αδύνατον τόσο για τις αρχές των κρατών μελών όσο και για τους αιτούντες διεθνή προστασία να προσδιορίζουν εκ των προτέρων την ακριβή διάρκεια της προθεσμίας αυτής για μια δεδομένη περίπτωση, γεγονός που θα μπορούσε εξάλλου να ωθήσει τους αιτούντες διεθνή προστασία να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια προκειμένου να ελέγξουν αν τηρήθηκε η εν λόγω προθεσμία και ως εκ τούτου να προκαλέσει την κίνηση ενδίκων διαδικασιών, όπερ θα συνεπαγόταν περαιτέρω καθυστέρηση του προσδιορισμού του υπεύθυνου για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας κράτους μέλους.

84 Συνεπώς, μια ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού κατά την οποία η πρόσθετη διαδικασία επανεξέτασης οριοθετείται αποκλειστικώς και μόνον από μια «εύλογη» προθεσμία απάντησης, χωρίς προκαθορισμένη διάρκεια, θα αντέβαινε στους σκοπούς του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και θα ήταν αντίθετη προς τη γενική οικονομία των διαδικασιών αναδοχής και εκ νέου ανάληψης, όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί με τον εν λόγω κανονισμό και για τις οποίες ο νομοθέτης της Ένωσης μερίμνησε να πλαισιωθούν με προθεσμίες σαφώς προσδιορισμένες, προβλέψιμες και σχετικά σύντομες.

85 Επισημαίνεται επίσης, επ' αυτού, ότι οι υπό κρίση υποθέσεις διαφέρουν από αυτές στις οποίες το Δικαστήριο έχει εφαρμόσει την έννοια της «εύλογης προθεσμίας». Ειδικότερα, ενώ οι τελευταίες αυτές υποθέσεις χαρακτηρίζονταν από την απουσία διάταξης του δικαίου της Ένωσης για τον προσδιορισμό της επίμαχης προθεσμίας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 28ης Φεβρουαρίου 2013, Επανεξέταση Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, σκέψεις 5, 28 και 33· της 16ης Ιουλίου 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, σκέψεις 44 και 48· της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψεις 97 και 104· της 14ης Ιουνίου 2016, Marchiani κατά Κοινοβουλίου, C-566/14 P, EU:C:2016:437, σκέψεις 89 και 95 έως 97· της 13ης Σεπτεμβρίου 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, σκέψη 41· της 12ης Απριλίου 2018, A και S, C-550/16, EU:C:2018:248, σκέψεις 45 και 61, καθώς και της 27ης Ιουνίου 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, σκέψεις 58 και 69), αντιθέτως, στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού η Επιτροπή προέβλεψε συγκεκριμένη προθεσμία δύο εβδομάδων εντός της οποίας το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα επανεξέτασης οφείλει να απαντήσει στο κράτος μέλος που του απευθύνει το αίτημα αυτό.

86 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 5, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η λήξη της προβλεπόμενης στη διάταξη αυτή προθεσμίας απάντησης των δύο εβδομάδων περατώνει οριστικά την πρόσθετη διαδικασία επανεξέτασης, είτε το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αυτό απαντήσει στο κράτος μέλος που του υπέβαλε το αίτημα είτε όχι.

87 Συνεπώς, το κράτος μέλος που υπέβαλε το εν λόγω αίτημα, αν δεν διαθέτει ακόμη τον απαιτούμενο χρόνο για να μπορέσει να υποβάλει, εντός των αποκλειστικών προθεσμιών που προβλέπονται προς τούτο στο άρθρο 21, παράγραφος 1, και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, νέο αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης, πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας.

88 Τέταρτον, επιβάλλεται η επισήμανση ότι η προθεσμία απάντησης που προβλέπεται, αντιστοίχως, στο άρθρο 22, παράγραφοι 1 και 6, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και στο άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού δεν ασκούν επιρροή στον υπολογισμό της προθεσμίας της πρόσθετης διαδικασίας επανεξέτασης. Ειδικότερα, μια ερμηνεία του άρθρου 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού κατά την οποία η διαδικασία αυτή θα μπορούσε να διεξαχθεί μόνο εντός των ορίων που τίθενται από τις εν λόγω διατάξεις του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, με αποτέλεσμα να είναι δυνατή μόνο στο μέτρο που το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα αναδοχής ή εν νέου ανάληψης δεν έχει εξαντλήσει την προθεσμία που προβλέπεται για την απάντησή του στο αίτημα αυτό, θα εμπόδιζε σε μεγάλο βαθμό την εφαρμογή της διαδικασίας αυτής και, ως εκ τούτου, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί χρήσιμη για την εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

89 Συνεπώς, το κράτος μέλος που υπέβαλε αίτημα αναδοχής ή εν νέου ανάληψης δικαιούται να υποβάλει αίτημα επανεξέτασης προς το κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε το αίτημα αναδοχής ή εν νέου ανάληψης, εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την ημερομηνία λήψης της αρνητικής απάντησης από το άλλο κράτος μέλος, έστω κι αν στην περίπτωση αυτή η περάτωση αυτής της πρόσθετης διαδικασίας επανεξέτασης, κατά τη λήξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 5, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος, του εκτελεστικού κανονισμού προθεσμίας χωρήσει μετά τη λήξη των προθεσμιών που προβλέπονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 22, παράγραφοι 1 και 6, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ ή στο άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

90 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, η απάντηση που πρέπει να δοθεί στα υποβληθέντα ερωτήματα είναι η ακόλουθη:

– το άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 21 ή του άρθρου 23 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ και το οποίο, αφού έχει προηγουμένως προβεί στις αναγκαίες επαληθεύσεις, έχει απαντήσει αρνητικά στο αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης εντός των προθεσμιών του άρθρου 22 ή του άρθρου 25 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, όταν εν συνεχεία λαμβάνει αίτημα επανεξέτασης βάσει του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 2, οφείλει, με πνεύμα καλόπιστης συνεργασίας, να απαντήσει στο τελευταίο αυτό αίτημα εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, και

– αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνθηκε το αίτημα επανεξέτασης δεν απαντήσει στο αίτημα εντός της ανωτέρω προθεσμίας των δύο εβδομάδων, η πρόσθετη διαδικασία της επανεξέτασης περατώνεται οριστικά, με αποτέλεσμα το κράτος μέλος που υπέβαλε την αίτηση να πρέπει από την ημερομηνία λήξης της εν λόγω προθεσμίας να θεωρηθεί υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας, εκτός αν διαθέτει ακόμη χρόνο για την υποβολή, εντός των αποκλειστικών προθεσμιών του άρθρου 21, παράγραφος 1, και του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, νέου αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης.

Επί των δικαστικών εξόδων

91 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, για τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 343/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας, όπως τροποποιήθηκε από τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 118/2014 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 2014, έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 21 ή του άρθρου 23 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, και το οποίο, αφού έχει προηγουμένως προβεί στις αναγκαίες επαληθεύσεις, έχει απαντήσει αρνητικά στο αίτημα αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης εντός των προθεσμιών του άρθρου 22 ή του άρθρου 25 του τελευταίου ως άνω κανονισμού, όταν εν συνεχεία λαμβάνει αίτημα επανεξέτασης βάσει του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 2, οφείλει, με πνεύμα καλόπιστης συνεργασίας, να απαντήσει στο τελευταίο αυτό αίτημα εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων.

Αν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνθηκε το αίτημα επανεξέτασης δεν απαντήσει στο αίτημα εντός της ανωτέρω προθεσμίας των δύο εβδομάδων, η πρόσθετη διαδικασία της επανεξέτασης περατώνεται οριστικά, με αποτέλεσμα το κράτος μέλος που υπέβαλε την αίτηση να πρέπει από την ημερομηνία λήξης της εν λόγω προθεσμίας να θεωρηθεί υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας, εκτός αν διαθέτει ακόμη χρόνο για την υποβολή, εντός των αποκλειστικών προθεσμιών του άρθρου 21, παράγραφος 1, και του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 604/2013, νέου αιτήματος αναδοχής ή εκ νέου ανάληψης.

(υπογραφές)